Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

22. februar 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – fælles asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – afvisning af en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet indgivet i en medlemsstat af en tredjelandsstatsborger, som har opnået flygtningestatus i en anden medlemsstat, når denne tredjelandsstatsborgers mindreårige barn, der har subsidiær beskyttelsesstatus, opholder sig i den første medlemsstat – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 7 – ret til respekt for familieliv – artikel 24 – barnets tarv – ingen tilsidesættelse af artikel 7 og 24 i chartret om grundlæggende rettigheder som følge af afvisningen af ansøgningen om international beskyttelse – direktiv 2011/95/EU – artikel 23, stk. 2 – medlemsstaternes forpligtelse til at sikre opretholdelsen af familiens enhed for personer med international beskyttelse«

I sag C-483/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Belgien) ved afgørelse af 30. juni 2020, indgået til Domstolen den 29. september 2020, i sagen

XXXX

mod

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene A. Arabadjiev, A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis og J. Passer (refererende dommer) samt dommerne J.-C. Bonichot, M. Safjan, F. Biltgen, P.G. Xuereb, N. Piçarra, L.S. Rossi og A. Kumin,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: fransk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– den belgiske regering ved M. Jacobs, M. Van Regemorter og C. Pochet, som befuldmægtigede,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante,

– Europa-Kommissionen ved A. Azéma og L. Grønfeldt, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. september 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), artikel 2, 20, 23 og 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9) samt artikel 25, stk. 6, og artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem XXXX og Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissær for flygtninge og statsløse, Belgien) (herefter »CGRA«) vedrørende afvisningen af en ansøgning om international beskyttelse indgivet i Belgien.

Retsforskrifter

Folkeretten

3 Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)), som ændret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967 (herefter »Genèvekonventionen«), har følgende ordlyd:

»For [Genèvekonventionens] formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

[…]

2. […] som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt,

ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end [ét] land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.«

EU-retten

Direktiv 2011/95

4 Følgende fremgår af 8., 9., 12., 18. og 39. betragtning til direktiv 2011/95:

»(8) I den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget den 15. og 16. oktober 2008, konstaterede Det Europæiske Råd, at der fortsat var store forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til ydelse af beskyttelse og med hensyn til beskyttelsens former, og det fandt, at tiden var inde til at tage nye initiativer til at fuldføre gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem som omhandlet i Haagprogrammet og dermed yde et højere beskyttelsesniveau.

(9) I Stockholmprogrammet gentog Det Europæiske Råd sit engagement i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status, jf. artikel 78 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), for personer, der er blevet indrømmet international beskyttelse.

[…]

(12) Hovedformålet med dette direktiv er dels at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, dels at sikre, at der findes et minimum af ydelser til fordel for disse personer i alle medlemsstater.

[…]

(18) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til »barnets tarv« ved gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne især tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

[…]

(39) Samtidig med at der følges op på opfordringen i Stockholmprogrammet til at indføre en ensartet status for flygtninge og for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, bør personer med subsidiær beskyttelsesstatus gives de samme rettigheder og fordele som dem, flygtninge har i henhold til dette direktiv, og de samme betingelser for berettigelse bør gælde for dem, dog med de undtagelser, der er nødvendige og objektivt begrundede.«

5 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

j) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:

– ægtefællen til personen med international beskyttelse eller dennes ugifte samlever i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis vedrørende tredjelandsstatsborgere sidestilles med gifte par

– mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af personen med international beskyttelse, såfremt børnene er ugifte, uanset om de efter national ret er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret

– faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, hvis personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift

[…]«

6 Kapitel VII i direktiv 2011/95 med overskriften »Indholdet af international beskyttelse« indeholder direktivets artikel 20-35.

7 Direktivets artikel 20, der har overskriften »Generelle bestemmelser«, fastsætter følgende i stk. 5:

»Barnets tarv kommer i første række, når medlemsstaterne skal gennemføre de bestemmelser i dette kapitel, der vedrører mindreårige.«

8 Under overskriften »Sikring af familiens enhed« bestemmer direktivets artikel 23 følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed kan opretholdes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, såfremt familiemedlemmet er eller ville blive udelukket fra at få tildelt international beskyttelse i henhold til kapitel III og V.

4. Uanset stk. 1 og 2 kan medlemsstaterne afslå, begrænse eller inddrage de pågældende fordele under henvisning til statens sikkerhed eller den offentlige orden.

5. Medlemsstaterne kan beslutte, at denne artikel også finder anvendelse på andre nære slægtninge, der levede sammen som en del af familien på tidspunktet for udrejse fra hjemlandet, og som var helt eller hovedsagelig afhængige af personen med international beskyttelse på det pågældende tidspunkt.«

Direktiv 2013/32

9 43. betragtning til direktiv 2013/32 er sålydende:

»Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.«

10 Direktivets artikel 33, der har overskriften »Ansøgninger, der kan afvises«, bestemmer:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EU) nr. 604/2013 [af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31)], ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

[…]«

Belgisk ret

11 Artikel 57/6, stk. 3, første afsnit, i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, ophold og etablering på samt udvisning fra det nationale område) (*Moniteur belge* af 31.12.1980, s. 14584), som gennemfører artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, har følgende ordlyd:

»[CGRA] kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, når:

[…]

3° ansøgeren allerede er indrømmet international beskyttelse i en anden EU-medlemsstat

[…]«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

12 Efter den 1. december 2015 at have opnået flygtningestatus i Østrig flyttede sagsøgeren i hovedsagen til Belgien i begyndelsen af 2016 for dér at slutte sig til sine to døtre, hvoraf den ene var mindreårig. Den 14. december 2016 blev de sidstnævnte meddelt subsidiær beskyttelsesstatus i Belgien. État belge har anerkendt, at sagsøgeren i hovedsagen har forældremyndigheden over det mindreårige barn, men han har ikke nogen opholdstilladelse i denne stat.

13 Den 14. juni 2018 indgav sagsøgeren i hovedsagen en ansøgning om international beskyttelse i Belgien. Den 11. februar 2019 afviste CGRA denne ansøgning på grundlag af artikel 57/6, stk. 3, første afsnit, nr. 3, i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, ophold og etablering på samt udvisning fra det nationale område med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede havde indrømmet ham international beskyttelse.

14 Ved dom af 8. maj 2019 gav Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) ikke sagsøgeren i hovedsagen medhold i det søgsmål, som han havde iværksat til prøvelse af den nævnte afgørelse.

15 Den 21. maj 2019 har sagsøgeren i hovedsagen iværksat kassationsanke til prøvelse af den nævnte dom ved den forelæggende ret. Han har gjort gældende, at overholdelsen af princippet om familiens enhed og princippet om barnets tarv under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder er til hinder for, at État belge kan gøre brug af sin mulighed for at afvise at realitetsbehandle hans ansøgning om international beskyttelse. Han har præciseret, at den omstændighed, at han er blevet anerkendt som flygtning i en anden medlemsstat, ikke er til hinder for, at han kan påberåbe sig princippet om familiens enhed med henblik på anfægtelsen af den nævnte afgørelse, eftersom denne status ikke giver ham ret til at bo sammen med sit mindreårige barn i den medlemsstat, hvor sidstnævnte har opnået subsidiær beskyttelse.

16 Ifølge CGRA finder princippet om familiens enhed ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde, idet hverken sagsøgeren i hovedsagen eller hans døtre er uden beskyttelse. Desuden kan barnets tarv ikke i sig selv begrunde, at en ansøgning om beskyttelse skal antages til realitetsbehandling.

17 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om EU-retten under omstændigheder, hvor princippet om familiens enhed og princippet om barnets tarv påberåbes, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat gør brug af den i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse.

18 På denne baggrund har Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Belgien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er EU-retten, hovedsageligt [chartrets] artikel 18 og 24 […], artikel 2, 20, 23 og 31 i [direktiv 2011/95] og artikel 25, stk. 6, i [direktiv 2013/32,] til hinder for, at en medlemsstat i henhold til bemyndigelsen i artikel 33, stk. 2, litra a), i [direktiv 2013/32] afviser en ansøgning om international beskyttelse på grund af beskyttelse, som en anden medlemsstat allerede har tildelt, hvis den pågældende er far til et mindreårigt uledsaget barn, som har opnået beskyttelse i den første medlemsstat, den pågældende er den eneste forælder i kernefamilien, som er til stede ved barnets side, den pågældende bor sammen med barnet, og den nævnte medlemsstat har

anerkendt, at den pågældende har forældremyndigheden over barnet? Kræver principperne om familiens enhed og barnets tarv derimod ikke, at denne forælder skal beskyttes af den stat, hvor barnet har opnået beskyttelse?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

19 Ved skrivelse af 10. december 2020 oplyste den belgiske regering for det første Domstolen om, at sagsøgeren i hovedsagen den 4. november 2020 havde indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, og meddelte for det andet Domstolen, at den var i tvivl om, hvorvidt opretholdelsen af den præjudicielle forelæggelse under disse omstændigheder var relevant.

20 Efter denne oplysning anmodede Domstolens Justitskontor ved skrivelse af 20. januar 2021 den forelæggende ret om at fremsætte sine bemærkninger hertil.

21 Ved skrivelse af 11. februar 2021 har den forelæggende ret meddelt Domstolen, at den ønsker at opretholde den præjudicielle forelæggelse.

Om det præjudicielle spørgsmål

22 Med sit præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen indrømmede mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at ansøgeren allerede er blevet tildelt flygtningestatus af en anden medlemsstat, hvis denne ansøger er far til et uledsaget mindreårigt barn, der har opnået subsidiær beskyttelsesstatus i den første medlemsstat, han er den eneste forælder i kernefamilien, som er til stede ved barnets side, han bor sammen med dette mindreårige barn, og den nævnte medlemsstat har anerkendt, at han har forældremyndigheden over barnet.

23 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af artikel 33, stk. 1, i direktiv 2013/32, at ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning nr. 604/2013 ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises. I artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 er der foretaget en udtømmende opregning af de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Disse situationer omfatter den, der er fastsat i sidstnævnte bestemmelses litra a), og hvori en anden medlemsstat allerede har indrømmet international beskyttelse.

24 Det fremgår således af selve ordlyden af artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, at medlemsstaterne ikke er forpligtede til at undersøge, om ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, når en sådan beskyttelse allerede er sikret i en anden medlemsstat.

25 Denne fortolkning er i øvrigt i overensstemmelse med formålet med artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32, der, således som Domstolen allerede har fastslået, består i at lette forpligtelsen for den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, ved

at definere de tilfælde, hvor en sådan ansøgning kan afvises (dom af 19.3.2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

26 Den forelæggende ret ønsker ikke desto mindre oplyst, om der eventuelt foreligger undtagelser til den i medfør af denne bestemmelse indrømmede mulighed for medlemsstaterne for ikke at kontrollere, om ansøgeren opfylder betingelserne for at være berettiget til international beskyttelse, hvilke undtagelser i det væsentlige kan være begrundet i retten til respekt for familielivet og i nødvendigheden af at tage hensyn til barnets tarv, som er fastsat i chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2.

27 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at EU-retten er baseret på den grundlæggende præmis, hvorefter hver medlemsstat som anført i artikel 2 TEU deler en række fælles værdier, som Unionen er bygget på, med samtlige andre medlemsstater og anerkender, at disse deler dem med den. Denne præmis forudsætter og begrunder, at der foreligger en gensidig tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til anerkendelsen af disse værdier og dermed under iagttagelse af EU-retten, der gennemfører disse, og med hensyn til den omstændighed, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i chartret, herunder chartrets artikel 1 og 4, der forankrer en af Unionens og medlemsstaternes grundlæggende værdier (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis), nemlig den menneskelige værdighed, som bl.a. omfatter et forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling.

28 Princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne er af grundlæggende betydning i EU-retten, navnlig for så vidt angår det område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som Unionen udgør, og som i overensstemmelse med artikel 67, stk. 2, TEUF sikrer, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, og Unionen udformer en fælles politik for asyl, indvandring og kontrol ved de ydre grænser, der bygger på solidaritet mellem medlemsstaterne, og som er retfærdig over for tredjelandsstatsborgere. På dette område pålægger princippet om gensidig tillid hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

29 Inden for det fælles europæiske asylsystem gælder der derfor en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i chartret, i Genèvekonventionen og i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950. Det samme gælder bl.a. ved anvendelsen af artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, som inden for rammerne af den fælles asylprocedure, der er indført ved direktivet, udgør et udtryk for princippet om gensidig tillid (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

30 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at dette system i praksis støder på betydelige funktionelle vanskeligheder i en bestemt medlemsstat, som indebærer en alvorlig risiko for, at ansøgere om international beskyttelse i denne medlemsstat bliver behandlet på en måde, som er uforenelig med deres grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det følger af denne doms præmis 29 og 30, at myndighederne i en medlemsstat ikke kan udøve den mulighed, som de er indrømmet i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, når de på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger og i lyset af den i EU-retten sikrede norm for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder når frem til den konklusion, at der i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgeren allerede er sikret international beskyttelse, foreligger mangler, der enten er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper, og at der, henset til disse mangler, er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at denne tredjelandsstatsborger vil løbe en alvorlig risiko for dér at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4 (jf. i denne retning domme af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 85-90, og Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 92).

32 Artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 er derimod ikke til hinder for, at en medlemsstat udøver den i denne bestemmelse fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om tildeling af flygtningestatus med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren international beskyttelse, når de forventelige levevilkår, som nævnte ansøger vil leve under i sin egenskab af person med international beskyttelsesstatus i denne anden medlemsstat, ikke udsætter den pågældende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4. Den omstændighed, at personer med en sådan beskyttelse ikke i den nævnte medlemsstat modtager nogen form for eksistenssikrende ydelser eller alene modtager sådanne ydelser i væsentligt begrænset omfang i forhold til andre medlemsstater, uden at de imidlertid behandles anderledes end denne medlemsstats statsborgere, gør det ikke muligt at fastslå, at nævnte artikel 4 er blevet tilsidesat, medmindre den pågældende ansøger som følge af sin særlige sårbarhed og af grunde, der er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, befinder sig i en situation med alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for vedkommende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl, og som vil udgøre et indgreb i personens fysiske eller mentale tilstand eller stille personen i en dårlig forfatning, der er i strid med den menneskelige værdighed (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 89, 90 og 101).

33 I det foreliggende tilfælde, og med forbehold af en efterprøvelse heraf fra den forelæggende ret, som har enekompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder i hovedsagen, fremgår det ikke af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at dette skulle være tilfældet med hensyn til sagsøgeren i hovedsagens levevilkår i Østrig. Med forbehold af en sådan efterprøvelse fremgår det snarere af samtlige de for Domstolen fremlagte sagsakter, at den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren i hovedsagen har indgivet i Belgien, ikke er begrundet i et behov for international beskyttelse som sådan, hvilket allerede er opfyldt i Østrig, men i hans ønske om at sikre familiens enhed i Belgien.

34 Situationen for sagsøgeren i hovedsagen er derfor ikke af en sådan art, at den pålægger medlemsstaterne i overensstemmelse med den retspraksis, der følger af dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219), undtagelsesvist at afholde sig fra at udøve den mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse, som de er indrømmet i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32.

35 Dog skal det for det andet afgøres, om chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2, er til hinder for, at den i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 indrømmede mulighed for en medlemsstat for at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at ansøgeren allerede er blevet tildelt en sådan beskyttelse i en anden medlemsstat, udøves under de betingelser, der er beskrevet i denne doms præmis 22.

36 Såfremt en EU-retlig bestemmelse, hvorved personer med international beskyttelse tillægges en materiel ret, tilsidesættes, men denne tilsidesættelse ikke medfører en krænkelse af chartrets artikel 4, hindrer tilsidesættelsen, selv hvis den antages for godtgjort, ikke medlemsstaterne i at udøve den ved artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 indrømmede mulighed (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 92). I modsætning til den i chartrets artikel 4 fastsatte beskyttelse mod enhver umenneskelig og nedværdigende behandling er de rettigheder, der er sikret i chartrets artikel 7 og 24, i denne henseende ikke absolutte, og de kan derfor gøres til genstand for begrænsninger under de betingelser, som er fastsat i chartrets artikel 52, stk. 1.

37 En sådan fortolkning gør det nemlig muligt at sikre overholdelsen af det princip om gensidig tillid, som det europæiske asylsystem er baseret på, og som nævnte artikel 33, stk. 2, litra a), således som det er blevet anført i denne doms præmis 29, er udtryk for.

38 I sin anmodning om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret i øvrigt ligeledes henvist til artikel 23 i direktiv 2011/95, og navnlig til stk. 2 heri.

39 Selv om denne bestemmelse ikke fastsætter en afledt udvidelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus til familiemedlemmer til den person, som er blevet tildelt denne status – således at den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagens to døtre i det foreliggende tilfælde er indrømmet subsidiær beskyttelse, ikke indebærer, at han af denne grund alene skal indrømmes international beskyttelse i den nævnte medlemsstat på dette grundlag – pålægger den nævnte bestemmelse udtrykkeligt medlemsstaterne at sikre familiens enhed, idet bestemmelsen indfører en række fordele for familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 9.11.2021, Bundesrepublik Deutschland (Opretholdelse af familiens enhed), C-91/20, EU:C:2021:898, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis). Indrømmelsen af de nævnte fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95, og som bl.a. omfatter retten til ophold, forudsætter opfyldelse af tre betingelser, hvoraf den første vedrører egenskaben af familiemedlem som omhandlet i direktivets artikel 2, litra j), den anden vedrører den omstændighed ikke individuelt at være berettiget til international beskyttelse, og den tredje vedrører forenelighed med det pågældende familiemedlems personlige retlige status.

40 Den omstændighed, at forælderen og dennes mindreårige barn har haft forskellige migrationsforløb, inden de blev genforenet i den medlemsstat, hvor barnet er blevet indrømmet international beskyttelse, er for det første ikke til hinder for, at forælderen anses for et familiemedlem til personen med en sådan beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95, forudsat at denne forælder befandt sig på denne medlemsstats område, inden der blev truffet afgørelse om den af vedkommendes barn indgivne ansøgning om international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 9.9.2021, Bundesrepublik Deutschland (Familiemedlem), C-768/19, EU:C:2021:709, præmis 15, 16, 51 og 54).

41 I lyset af det med artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95 forfulgte formål om at sikre familiens enhed for personer med international beskyttelse, og henset i øvrigt til den omstændighed, at bestemmelserne i direktiv 2011/95 skal fortolkes i lyset af chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2

og 3 (dom af 9.9.2021, Bundesrepublik Deutschland (Familiemedlem), C-768/19, EU:C:2021:709, præmis 38), skal det for det andet fastslås, at en tredjelandsstatsborger – hvis ansøgning om international beskyttelse ikke kan antages til realitetsbehandling, og som derfor i den medlemsstat, hvor vedkommendes mindreårige barn er indrømmet international beskyttelse, er blevet afvist på grund af den flygtningestatus, som den pågældende råder over i en anden medlemsstat – ikke er individuelt berettiget til international beskyttelse i den førstnævnte medlemsstat, hvilket således giver denne tredjelandsstatsborger retten til i denne medlemsstat at opnå de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95.

42 For det tredje skal indrømmelsen af sådanne fordele i medfør af artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95 imidlertid være forenelig med den pågældende tredjelandsstatsborgers retlige status.

43 I denne henseende fremgår det af dom af 9. november 2021, Bundesrepublik Deutschland (Opretholdelse af familiens enhed) (C-91/20, EU:C:2021:898, præmis 54), at dette forbehold vedrører spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en person med international beskyttelse, ikke allerede i den medlemsstat, som har indrømmet denne internationale beskyttelse, har ret til en bedre behandling end den, der følger af de fordele, som er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95. Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse heraf synes dette ikke at være tilfældet i den foreliggende sag, for så vidt som meddelelsen af flygtningestatus i en medlemsstat i princippet ikke i en anden medlemsstat giver den person, der er blevet indrømmet denne internationale beskyttelse, en bedre behandling end den, som i denne anden medlemsstat følger af de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95.

44 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen indrømmede mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at ansøgeren allerede er blevet tildelt flygtningestatus af en anden medlemsstat, hvis denne ansøger er far til et uledsaget mindreårigt barn, der har opnået subsidiær beskyttelsesstatus i den første medlemsstat, uden at dette dog udelukker en anvendelse af artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95.

Sagsomkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 7 og artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen indrømmede mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at ansøgeren allerede er blevet tildelt flygtningestatus af en anden medlemsstat, hvis denne ansøger er far til et

uledsaget mindreårigt barn, der har opnået subsidiær beskyttelsesstatus i den første medlemsstat, uden at dette dog udelukker en anvendelse af artikel 23, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

Underskrifter